

Ein avbjóðing

Jóannes Patursson og familja hansara taka nú yvir garðin í Kirkjubø eftir seytjan ættarlið. Hetta metir hann sum eina stóra og spennandi avbjóðing

John Johannessen

Í heili seytjan ættarlið hefur Patursson ættin rátt fyri borgum á stóra kongsgarðinum í Kirkjubø. Garðinum, ið hefur havt størsta søguliga leiklutin av øllum gørdunum í Føroyum.

Hóast Sólva og Páll Patursson, ið hava rátt á garðinum tey seinastu mongu árin, ikki enn eru vordin gomul, hava tey avgjørt at lata ábyrgdina av garðinum í hendurnar á syni teirra, Jóannes Paturssyni. Yvirtøkan er góðkend av Jarðarráðnum, skjalið er undirskrivað og er í lötuni til tinglýsingar. Men hóast hetta, verður sjálf yvirtøkan innanhýsis ikki framd í verki fyrr enn eftir nýggjár.

Lítill broyting

Hóast yvirtøkuna, kunnu ikki væntast tær heilt stóru broytingarnar á garðinum í Kirkjubø. Hildið verður fram at reka landbúnað, samstundis, sum garðurin eisini framhaldandi fer at hýsa kendum og minni kendum, føroyskum og útlendskum gestum til veitsludøgurðar í roykstovuni. Eisini halda vanligu, dagligu rundferðirnar og frágreiðingarnar á garðinum fram, sum áður.

Broytingin í sjálvum sær verður bert, at Jóannes nú fær ábyrgdina fyri neytunum og seyðinum, meðan foreldur hansara framhaldandi verða búsíðir á garðinum og framhaldandi vera ambassadørar fyri Føroyar og føroysku ferðavinnuna.

Tað, at Jóannes yvirtøkur garðin, fer tó kanska eisini at hava ta broyting við sær, at eldru bóndahjúni í Kirkjubø fara at gera meira við ferðavinnuna og at umboða Føroyar. Hetta fer nú at verða høvudsáttar teirra, og ikki bert eitt síðustarv til landbúnaðin, eins og tað áður hefur verið.

Góðar fortreytir

Fortreytirnar hjá Jóannesi Paturssyni fyri at taka yvir garðin eru góðar. Hann hefur, eins og fimm ættarlið undan honum, gingið á kenda landbúnaðarskúlanum Stent í Noregi, og hartil hefur hann eisini starvast á bóndagarði í Australia í eitt ár.

Av tí, at Patursson ættin er so kend á høgt virda skúlanum í Noregi, var tað skúlin, ið heitti á Jóannes um at koma til Noregs at ganga í skúla og ikki øvut. Tað bar soleiðis á, at umboð fyri Stent eitt árið vitjaði hjá bóndahjúnum í Kirkjubø, og stutt eftir, at hesin var farin aftur til Noregs, kom bræv frá skúlanum, har Jóannesi varð boðið pláss.

Síðani Jóannes var liðugur við skúlan, hefur hann hjálpt til á garðinum hjá foreldrunum, eins

og hann hefur gjørt gjøgnum uppvøksturin. So hefur nakar holla vitan innan føroyskan landbúnað og landbúnað sum heild, er tað Jóannes.

Krúnprinsurin

Jóannes er samdur í, at tá garðurin í Kirkjubø gjøgnum so langa tíð hefur verið í somu ætt, kennist tað sum ein skylda at skula yvirtaka garðin. Jóannes kann sigast at hava verið krúnprinsurin til kongaríkið í Kirkjubø - hóast hann í sínum lítulætni ikki tekur undir við so stórfingnari lýsning.

Men Jóannes hefur aldri kent tað, sum at foreldrini hava

trokað á, fyri at fáa hann at hava áhuga fyri garðinum við tí fyri eyga, at hann einaferð skuldi yvirtaka hann. Tvørturímóti hava tey stuðlað honum í at ment seg á mongum øðrum økjum umframt landbúnaðarøkinum, og hetta er hann glaður fyri.

Jóannes viðgongur, at hann ikki altíð hefur hildið landbúnaðin og bóndalívið vera serliga spennandi. Hann hevði áhuga fyri hesum sum barn, men eitt tíðarskeið í uppvækstrinum hvarv hesin áhugi. Men samstundis er Jóannes skjótur at vísa á, at so hvørt hann eldist, kom áhugin aftur, og í dag metir hann

bóndastarvið sum eitt mennandi og krevjandi stræv, ið ikki bert gongur út uppá at fódra, mjólka, sópa, hoyggja og slakta.

Bóndalívið inniheldur so nógv annað. At vera bóndi á einum so stórum garði, sum tí í Kirkjubø, kann metast sum at vera stjóri á egnum virki. Jóannes skal leggja framtíðarætlanir fyri, hvussu garðurin skal mennast, ansast skal eftir pengakassanum og so fram vegis. Jú, Jóannes og kona hansara síggja stórar avbjóðingar í at yvirtaka søguliga garðin í Kirkjubø.

Virðir tað gamla

Sum øllum kunnugt, er bóndagarðurin í Kirkjubø ein ógvuliga gamal og søguligur bóndagarður. Húsin, har Sólva og Páll búgva, eru tey elstu húsin í landinum, sum fólk býr í. Tískil hava húsin eins og gamla kirkjan, Múrin og sjálf byggin eina ríka søgu.

Hesa søgu hefur Jóannes ógvuliga stóra virðing fyri, og sær hann tað sum eina stóra uppgávu at seta seg væl og virðiliga inn í søguna, nú hann yvirtøkur garðin.

Men landbúnaðurin er í menning — eisini tøkniliga. Og sjálvsagt hefur ungi bóndin hugsjónir um at menna garðin eftir nýggjum hættum innan

landbúnaðin. Men alt verður gjørt við stórar virðing fyri tí gamla. Jóannes fer ikki at broyta bara fyri at broyta. Hann heldur, at ansast skal væl eftir at broyta nakað, ið hefur gingið so væl so leingi. Í skemti sigur hann í hesum sambandi, at um hann ikki røkir arbeiðið nóg væl, kann væntast, at seytjan ættarlið fara at spøkja eftir honum.

Politikarar mugu sýna vilja

Jóannes Patursson er sannførdur um, at Føroyar kunnu gerast sjálfbjargnar við øllum landbúnaðarvørum, um politikararnir sýna eitt sindur av vilja fyri at stuða landbúnaðinum. Higartil heldur hann ikki, at hesin vilji hefur verið til staðar.

Men Jóannes sær bjart upp á framtíðina. Hann visir á, at millum annað sláturvirkid hjá MBM í Hósvík hefur gjørt tað lettari at vera bóndi.

Kona Jóannes er gartnari, og hefur tískil eisini kunnleika til landbúnaðin, og sær Jóannes hana sum ein dyggan stuðul, nú garðurin verður yvirtikin.

Sosialurin ynskir Jóannesi og konuni góða eydna við garðinum. Sum skilist er enn eitt ættarlið væl á veg.

